

Formanden: Jeg maa anmode om Ro i Salen.

Vilhelm Rasmussen: Det forekommer mig, at det er af allerstørste Interesse at se, at hvis Afstemningen former sig saaledes, som det ærede Medlem Hr. Holstein formoder, saa er Regeringen ikke i Stand til at paastaa, at den ved Afstemningen i September 1920 havde et Flertal blandt Vælgerne til Fordel for den Politik, den i dette Øjeblik fører her.

Jeg skal dernæst gaa over til at tale om et enkelt Spørgsmaal vedrørende Salget af Kaserer her i København. Om denne Sag bemærkede den højtærede Forsvarsminister i Gaar, at der ikke var noget nyt i den. Det forekommer mig at være en fuldkommen Misforstaaelse fra den højtærede Forsvarsministers Side. Tværtimod, det er en Sag af den allerstørste Betydning, ikke alene for hele vort Folk i kulturel Henseende, men ogsaa i Særdeleshed for Hovedstaden baade kulturelt og økonomisk. Inden jeg gaar over til at behandle selve Sagen, vil jeg dog gerne have Lov til at sige, at jeg, hvad angaar den formelle Afgørelse, der blev truffet i Gaar, er af den Opfattelse, at det ærede Medlem Hr. Holstein havde fuldstændig Ret i sin Kritik, men at jeg endogsaa tvivler noget om, at det var helt rigtigt af den højtærede Formand — jeg vil gerne have, at den højtærede Formand nu ikke opfatter disse Bemærkninger som Udslag af Uelskværdighed, men som Udtryk for Ønsket om, at man kun træffer virkelig forvarlige Afgørelser —, at det var konstitutionelt forsvarligt, at man gjorde den Sag til Genstand for Afstemning, saaledes som det skete i Gaar. Er det nemlig muligt, naar Tingets højtærede Formand erkender, at der er begaaet en formel Fejl, da at lade et Flertal afgøre, at man til Trods derfor kan behandle Sagen? Det tror jeg ikke er rigtigt at træffe en saadan Afgørelse ved en Afstemning. Naar Tingets Formand erkender, at der er begaaet en Fejl, saa er der ikke andet at gøre end at tage Konsekvensen deraf og at behandle Sagen formelt rigtigt. Hvis en Ting ikke er i formel Orden, kan den kun behandles, naar alle er enige derom; saa snart der er Opposition, maa Følgen deraf være, at Sagen ikke kan behandles, ellers er det ikke til at overse, hvilke konstitutionelle Konsekvenser en saadan Afstemning kan faa, og derfor vilde jeg ønske, at den højtærede Formand vilde tilkendegive, at han har sine Betænkeligheder ved, at Sagen i

Gaar blev afgjort ved en simpel Flertalsafstemning.

Hvad nu Sagens Realitet angaar, gaar Forslaget ud paa at bemyndige den højtærede Forsvarsminister til at afhænde følgende Kaserer: Sølvgadens Kaserne, d. v. s. selve Kaseren, Livgardens Kaserne, Frederiksholms Kanals Kaserne, Strandgadens Kaserne og Rideskolen. Men det siges ikke i Forslaget, og det siges ikke noget andet Sted, paa hvilken Maade man tænker sig, at den højtærede Minister skal kunne afhænde disse Statsaktiver. Der antydes ikke det mindste om, hvem man tænker sig som Køber; ikke med et Ord antydes det, under hvilke Betingelser Staten skal være i Stand til at sælge disse Aktiver. Og derfor havde ogsaa rent sagligt det ærede Medlem Hr. Holstein fuldkommen Ret i, at denne meget betydningsfulde Sag burde behandles grundigt i et særligt Udvalg, som havde den Sagkundskab, der kræves til Behandling af denne Sag. Nu er det imidlertid ikke gaaet saadan; og jeg maa derfor, skønt jeg indrømmer, at det, set i Forhold til det store Forslag, er et forholdsvis underordnet Spørgsmaal, gøre de særlige Bemærkninger, som jeg finder, der er Anledning til, i Særdeleshed for en Repræsentant for Hovedstaden. Man kan tænke sig tre Muligheder her, man kan tænke sig disse Kaserer solgt til private eller til Københavns Kommune eller fra det ene Ministerium til det andet Ministerium, eventuelt Kombinationer af disse tre Muligheder. Mere foreligger ikke. Hvis nu den højtærede Minister og hans Meningsfæller i Forliget har haft den Tanke, at disse Statejendomme skal afhændes til private, rejser sig det Spørgsmaal: Paa hvilke Vilkaar skal den private Køber kunne skalte og valte med de Grunde og de Bygninger efter eget Forgodtbefindende? Jeg vil undersøge dette lidt nærmere. Ministeren siger — det staar i Betænkningen —, at Sølvgadens Kaserne skal afhændes, og saa tilføjes der: „selve Kaseren“. Jeg har opfattet det saaledes, at det betyder, at det kun er Bygningerne, men ikke Grundene, og navnlig ikke de bagved liggende Grunde. Nu ved jeg ikke, om denne Opfattelse er rigtig, thi hele Forslaget er saasusket affattet, at det er ganske uanstændigt. Men jeg gaar nu ud fra, at det er Bygningerne alene, der er Tale om, og saa spørger jeg Ministeren, om Ministeren da ikke ved, at Sølvgadens Kaserne er en fredet Bygning, det vil sige, den kan ikke rives ned. Er det en privat Køber, skal han altsaa